

У овом семинарском раду, желим описати једног од највећих хришћанских писаца и црквених оца у раној историји хришћанства. И не само писца, већ и доброг филозофа и мислилаца. Он представља најбољег говорника свог времена. По властитим речима написао је до 427. године око 93 списа у 232 књиге. Његова дела се могу поделити на: Аутобиографска, филозофска, апологетска, догматска, полемичка, против јеретика, егзегетска, морално аскетска, писма и говори. Нека од његових дела су :

1. Аутобиографска: *Retractationes* (Преписивања), *Confessiones* (Исповести);
2. Филозофска: *Contra academicus*, *De vita beata* (О блаженом животу), *De ordine* (О реду).
3. Догматска: *De fide et symbole* (О вери и симболу), *De diversis quæstionibus octoginta tribus* (Књига посвећена излагању), *De trinitate* (Тројство).

Августин је најутицајнији теолог Цркве и његов утицај се дотиче, не само филозофије и догматике, мистике и морала, већ друштвеног-каритативног живота, црквене политике и државног права. Његов утицај је велики на Католичку цркву, и он је 1295. године проглашен црквеним учитељем. Иза његови дела, што се тиче књига, остао је и Августински ред и правила понашања у његовом самостану у *Hirponu*. А у тим правилима он даје сврху и основу заједничког живота. То је практични правилник, који одређује свакодневицу које се мора придржавати (љубите Бога, ближњег свога, живите складно у својој кући, усредсредите се на Бога јединством ума и срца, не називајте ништа властитим него заједничким, у молитви устрајте, трпите тело колико вам здравље допушта, ништа од ваше одеће не сме вам привлачити пажњу, потпуно избегавајте свађе, старешину слушајте као оца).

Лично уверена, док сам читала одељак у његовој књизи "Исповести" о времену и вечности, а и потврдом са извора из којег ово пишем, мислим да је главна одлика Августина психолошко разлагање. Он јако дубоко допире до људског срца, и то тако вешто, као да има скалпел са којим може да рашчлани сваки поједини део у човеку. Искрено, срце не може, а да не буде додирнуто. Друга ствар, која ме је опчинила је то, што он са таквом понизношћу пропитује дубине Божје, али не само понизношћу слуге, већ дубоким филозофским пропитивањима. И није то једина ствар која се огледа код њега, већ је то, чини ми се, и дубоко проживљена вера, коју изгледа имају само неки, као малени умови, тако и велики, а ипак не сви велики умови, нити пак сви мали. Што се тиче тог црквеног дела, чини ми се да Августин има и неких заблуда, као што је илуминација (пут посебног просветљења да би се спознала истина), или с друге стране оправдање инквизиције. То су ствари које га, чини ми се, баш и не красе. Но, рекла бих да не постоји човек који негде не зађе, и ако можда поседује огромно знање и истину. Можда би се, не везано толко за тему, могло рећи да је пример ове горње изјаве, пример и поделе цркви на: Православну, Католичку, Протестанску, као и низ других мањих скупина. Чини ми се, да је ту истина свугде, али да је поцепана на неке делове. По својим делима, за њега би се могло рећи да је мање систематичан од, рецимо, св. Томе Аквинског

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com